

Malin Stehn

UN AN NOU FERICIT

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

2018, ajunul Anului Nou

Luni

Când Nina intră în dormitor, eu stau în fața dulapului.

— Arăt grasă în asta? Întreabă ea.

Mă uit rapid către soția mea.

— Arăți minunat.

Îmi întorc privirea la dulap și la cele trei cravate care atârnă înăuntru. Cea verde-mentă, de la absolvire, iese clar din calcul. Cea de la înmormântare se potrivește cu starea mea de spirit, dar nu și cu cămașa. Cu un oftat, o iau pe cea bleu cu dungi argintii, primită cadou de Crăciun de la soacră-mea acum cinci sau șase ani și care părea demodată încă de-atunci.

— De-abia te-ai uitat.

Nina s-a mutat la oglinda mare de pe podea. Se învârte de la brâu în sus, privindu-se încruntată.

— Se potrivește perfect, spun eu.

Nina își aranjează rochia. Mă alătur și eu la oglindă, simțind mirosul familiar. Soția mea are același parfum de mulți ani, de atât de mult timp încât până și eu îmi amintesc cum se numește: Acqua di Giò. Ea trage din nou de rochie, chicotește și murmură ceva imperceptibil. Eu încerc să fac nodul la cravată, dar nu reușesc prea bine.

— Ai de gând s-o porți și anul ăsta?

Nina e încă întoarsă spre oglindă, dar și-a mutat atenția de la rochie la cravată.

— Alta n-am.

Face un pas mare spre dulap, dar renunță când vede ce mai atârnă în cui.

— La anul chiar trebuie să investești într-una nouă.

Dau din cap și în același timp aud soneria de la ușă.

— Sigur e Jennifer.

Nina se întoarce spre ușa deschisă.

— Smilla! Deschizi tu?

Se aude un zgomot la etaj, picioarele Smillei tropăie în jos pe scări și în curând se aud două voci din hol.

Nina se uită la mine.

— Cât e ceasul?

— Cinci și douăzeci.

— Și douăzeci?

Se repede la comodă și începe să răscolească printre ciorapi. O pereche după alta aterizează pe podea, la picioarele ei.

— La naiba! De ce uit mereu să cumpăr ciorapi?

Un minut mai târziu, Nina părăsește camera cu ceva negru într-o mână.

— Băieții ce mai fac? întreabă ea în timp ce iese pe hol. S-au îmbrăcat?

— Mă duc să văd.

— Vilgot să-și ia cămașa! strigă Nina din baie. E pe scaun.

Îmi închei pantalonii, îmi pun haina și verific rezultatul în oglindă. Cravata mă face să arăt ca un clovn. Doar nasul roșu îmi lipsește.

Vilgot și hainele de petrecere nu sunt o combinație fericită. Copilul nostru de șase ani ar putea trăi bine mersi într-o pereche de pantaloni de trening și uneori mă întreb de ce tot insistăm să-l îmbrăcăm elegant. Anton a devenit mai maleabil cu privire la acest aspect. Îi place să se îmbrace frumos și diminețile stă în fața oglinzii și își aranjează părul. Influența de la școală.

— Frumoasă cămașă, spun, în timp ce coborâm scările.

Anton ridică din umeri, dar îmi zâmbeste, ceea ce face foarte rar.

Mă opresc în dreptul bucătăriei, mă uit la cele două fete de lângă chiuvetă și încerc să-mi calmez bătaile inimii. Jennifer nu e un monstru. E doar o adolescentă obișnuită, prietena fiicei mele. Trebuie să-mi dreg de mai multe ori vocea ca să pot vorbi.

— La revedere.

Jennifer nu reacționează, pare hotărâtă să nu audă. Continuă să taie salata cu spatele la mine. Rochia scurtă și mulată lasă foarte puțin loc imaginației și fac tot posibilul să nu-mi pironesc privirea în vreun loc nepotrivit.

Cu toate astea, mă simt prins în flagrant când Smilla se întoarce către mine. Radiază. Dă mai încet volumul boxei portabile și vine la mine.

— Pa.

Primesc o îmbrățișare aspră.

— Mulțumesc că m-ai ajutat și ai convins-o pe mama. De parcă aș fi avut de ales.

Cu brațele în jurul fetei mele de șaptesprezece ani, mă cuprinde un gând prostesc, dar care tot revine, și anume posibilitatea de a-ți păstra copiii neschimbați, așa cum sunt atunci când au nouă ani. La vârsta aia, copiii sunt creaturi perfecte. Sunt inteligenți și rezonabili, dar au totuși credința de nezdruncinat că părinții pot rezolva totul. O după-amiază la Leos Lekland¹ este suficientă pentru a le satisface nevoia de aventură în viață.

— Știi ce-am spus.

Fac un pas înapoi și îmi încrucișez privirea cu cea a fiicei mele.

— Nu lăsați înăuntru pe nimeni care nu este invitat, pe nimeni care...

1 Cel mai mare lanț de parcuri de distracție din Țările Nordice (n. tr.).

Smilla își astupă urechile.

— Știu!

Își lasă mâinile în jos.

— De două săptămâni mă tot cicăliți.

Îi dau drumul din brațe.

— Doar ne facem griji pentru tine.

Mașina este pe alee și lumina albăstrie de la trei ecrane îi luminează interiorul. Deschid portiera, mă aflu în scaunul din dreapta și pun plasa cu desertul din seara asta pe jos, între picioare, pentru ca bolul din interior să nu se răstoarne.

— Of.

Mă uit la soțul meu.

— Aproape că regret.

Fredrik apasă pe butonul de pornire și mașina demarează.

— Ce anume?

— Petrecerea. Petrecerea lor. Cât de proști putem fi să lăsăm douăzeci de adolescenți să sărbătorească Anul Nou la noi acasă?

Fredrik oftează.

— O să fie bine. Smilla și Jennifer se descurcă.

O luăm pe strada Agnesfridsvägen, trecem pe lângă școală și pe lângă piața Videdal. După sensul giratoriu se vede clădirea cu nouă etaje de la Vita Höja. Ferestrele luminate formează un mozaic galben în spatele verdelui strălucitor al siglei magazinului Coop².

Îmi freacă stomacul. Chiar nu vreau să stric seara făcându-mi griji din cauza fetelor, dar odată cu distanța dintre noi și casă, crește și neliniștea.

2 Lanț de supermarketuri (n. tr.).

Acum câteva momente mă aflu în fața ușii de la intrare. Dintr-odată, aș fi vrut să-i spun atât de multe lucruri fiicei mele. Că băuturile tari sunt foarte perfide, că nu trebuie să accepte niciodată ceva care nu i se pare în regulă, că este foarte frumoasă și că fiecare – într-o lume perfectă – ar trebui să se poată îmbrăca exact așa cum vrea, dar că o bluză transparentă poate transmite semnale nedorite. Și câte și mai câte.

Bineînțeles, era prea târziu pentru a veni cu o grămadă de avertismente în acel moment. Iar fetele știu exact despre ce e vorba: maximum douăzeci de persoane, fără droguri (absolut fără droguri), doar cidru sau bere. Barul e încuiat, iar cheia e în portofelul meu.

Mă întorc spre Fredrik.

— Poate că Smilla și Jennifer se descurcă. Însă noi nu-i cunoaștem nici măcar pe jumătate dintre cei care vin. Smilla susține că au invitat doar colegi de clasă, dar sigur că poate veni oricine.

— Trebuie să avem puțină încredere în ea.

— În Smilla putem avea încredere, dar în Jennifer...

Încerc să-mi găsesc cuvintele potrivite.

— Jennifer a fost întotdeauna... fără limite. Știi și tu cât de dificilă era când era mică, toate prostiile pe care le inventa. Iar Smilla îi ținea isonul.

— Acum au șaptesprezece ani, subliniază Fredrik. Nu unsprezece.

Oftez. Această discuție este inutilă, mai ales acum, când toate deciziile au fost deja luate.

Există multe motive pentru a nu-i lăsa pe tineri să organizeze petreceri fără părinți înainte de a împlini optsprezece ani. Dar scepticismul meu cu privire la petrecerea fetelor are o singură cauză: nu-mi place Jennifer. Nu am încredere în ea și nu-mi e simpatică.

Mi-e greu să recunosc asta. Lucrez cu copii și de obicei pot găsi chei pentru toate inimioarele. Cel puțin reușesc să le descui pe parcurs.

Dar inima lui Jennifer a fost întotdeauna închisă pentru mine. Când era mică, era sălbatică, gălăgioasă și trebuia să se afle în centrul atenției. Când Jennifer și Smilla se jucau, eram mereu îngrijorată că se va întâmpla ceva rău. Mai târziu, când au devenit adolescente, eram speriată de moarte. I-am trasat Smillei reguli clare și i-am spus ce se va întâmpla dacă le va încălca.

Prietenia dintre fete a fost un exercițiu de echilibru dificil. N-am vrut niciodată ca sentimentele mele să se răsfângă asupra Smillei. Jennifer i-a fost ca o soră. Iar Fredrik a crezut întotdeauna că exagerez. Mereu i-a luat apărarea lui Jennifer.

Cred că e bine că fetele nu se văd atât de des în ultima vreme. Ideea unei petreceri comune de Anul Nou a venit ca o mică surpriză. Una neplăcută.

— E vorba despre libertate în responsabilitate, spune soțul meu, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Libertate în responsabilitate. Fredrik repetă mantra din discuțiile ultimelor săptămâni și trebuie să-mi mușc limba ca să nu repet și eu propriile obiecții avute în acele momente.

Trebuie să recunosc că Fredrik n-a fost în totalitate de acord cu petrecerea. Dar a susținut în mod constant că e mult mai bine ca fetele să rămână la noi acasă, în cartierul cu case înșiruite, decât să „umble aiurea prin oraș”.

Înțeleg acest argument. Problema e că n-avem niciun control asupra lor. Vom fi la o altă petrecere, într-o altă parte a orașului. Și acum, că acel moment a sosit, mă pot gândi la o mie de lucruri care ar putea merge prost la o petrecere de Anul Nou cu Jennifer Wiksell. Chiar dacă se află într-un cartier cu case înșiruite.

Mă răsucesc și mă uit peste umăr. Două perechi de ochi sunt fixate pe ecrane luminate, iar căștile din plastic alb sunt înfipite în urechi. Renunț la tentativa de a intra în contact cu băieții și mă întorc cu fața înainte.

E trafic intens pe Inre Ringvågen³, majoritatea oamenilor sunt probabil în drum spre vreo petrecere de Anul Nou. Încerc să nu mă gândesc la bairamul fetelor, forțându-mă să mă concentrez asupra propriei noastre sărbători și asupra petrecerii la care vom ajunge în curând.

Sper că *mousse*-ul e bun. Va fi servit cu fructul pasiunii și cu prăjiturile de ovăz. La început, în semn de protest copilăresc, plănuisem să cumpăr prăjiturile gata făcute de la Ica⁴. Dar în ultima clipă m-am răzgândit și le-am făcut singură. Să fi mers la Lollo și Max pentru cina de Anul Nou cu prăjituri cumpărate ar fi echivalat cu o sinucidere socială.

Mă uit cu coada ochiului la soțul meu. Nu cu mult timp în urmă, i-aș fi împărtășit gândurile. Am fi glumit despre casa perfectă a prietenilor noștri și despre haosul de la noi, iar Fredrik m-ar fi consolată. Ar fi spus, în primul rând, că Lollo și Max o au numai pe Jennifer, și, în al doilea rând, că designul interior și gătitul sunt principalele hobbyuri ale lui Lollo.

Tare ne plăcea să discutăm despre plusurile și minusurile prietenilor noștri și îmi dau seama că în mare parte o făceam ca să ne reamintim de propria noastră perfecțiune. Pentru că ajungeam întotdeauna la concluzia că modul nostru de viață era cel mai bun.

În ultima vreme, conversațiile au dispărut. Nu vorbim niciodată despre prieteni, despre noi, despre nimic altceva. Singurul lucru cu care ne ocupăm e logistica de familie, adică ceea ce ține de copii. Mi-e dor de conversațiile noastre, mi-e dor de *noi*.

Am putea da vina pe faptul că avem copii mici. Dar Vilgot a început școala în toamna asta și e aproape independent. Anton e în clasa a șaptea, iar Smilla va împlini în curând optsprezece ani. Aș spune că nu mai avem copii mici.

3 Centura orașului Malmö (n. tr.).

4 Lanț de supermarketuri (n. tr.).

— Ajungem curând?

Un deget mic mă zgândăre în haină și mă întorc.

— Curând. Nu mai recunoști drumul?

— Nu.

Buclele aurii ale lui Vilgot se ridică în timp ce dă din cap.

— E întuneric beznă.

— Vezi acolo, unde e un pic mai multă lumină?

Îi arăt cu degetul.

— E Klagshamn⁵.

Vilgot pare să fie mulțumit de răspuns și își deschide din nou iPad-ul.

Mă uit pe geamul din lateral și văd cum șesul întins freamătă. Câmpiile sunt mărginite de rânduri de sălcii golașe care se apleacă în direcția opusă mării. Văluri de ceață atârnă peste pământul noroios, e greu de distins unde începe și unde se termină cerul. Iarna în Skåne⁶.

— Ce vreme groaznică.

Fredrik aprinde farurile de ceață, dar le stinge din nou, deoarece nu au niciun efect.

— Oricum în seara asta nu vom putea vedea focurile de artificii.

— Chiar trebuie să fii atât de pesimist? îl întreb.

— Pesimist? Eu doar spun lucrurilor pe nume.

— N-au interzis focurile de artificii? se aude de pe bancheta din spate o voce în schimbare, de adolescent.

— Rachetele sunt interzise, spune Fredrik, în timp ce o ia spre sat. Dar nu și artificiile.

Se uită la mine.

— Cred că Max și-a făcut stoc din cele mai periculoase artificii pe care le putea procura.

5 Cartier al orașului Malmö (n. tr.).

6 Cea mai sudică provincie a Suediei, unde se află și orașul Malmö (n. tr.).

Lui Max îi place să se dea mare, iar lui Fredrik i-a fost întotdeauna greu să accepte asta. Soțul meu crede că, în orice face, Max are ca unic scop să arate lumii că își poate permite respectivul lucru. Se prea poate să fie parțial adevărat. Dar cred că lui Max chiar îi place să facă lucruri nebunești. Vrea să pară un tip jovial, care e mereu în centrul distracției.

Max conduce o agenție imobiliară de succes în centrul orașului Malmö, o afacere începută de tatăl său. Max Wiksell probabil că n-a citit nicio carte în viața lui, dar are simțul afacerilor și este extrem de ambițios. Lollo zice că muncește tot timpul. Pare să merite.

Max conduce mașini noi, bea whisky vechi și poartă ceasuri scumpe. Și, deși Fredrik îmi spune că lui nu-i pasă de acești indicatori de statut, e cât se poate de evident că simte nevoia să se afirme când e în preajma lui Max. De cele mai multe ori, prin a fi exact opusul lui. Uneori, prin a se da mare cu cunoștințele sale în domeniile în care Max vrea să pară foarte bine pregătit (whisky), dar unde, de fapt, nu are prea multe de spus.

Eu, spre deosebire de Fredrik, pot să fac mișto de Max atunci când începe să o dea în fanfaronadă sau atunci când se transformă în Domnul Atotștiutor. Și pentru că Fredrik, spre deosebire de mine, poate să facă mișto de pâinea cu maia a lui Lollo, suntem la egalitate. Niciodată nu pot rezista tentației de a mă compara cu prietena mea cea frumoasă, slabă și bună gospodină. Chiar dacă știu că asta îmi strică buna dispoziție.

Parcăm puțin mai jos pe drum, pentru că alea spațioasă a familiei Wiksell e în întregime ocupată de mașinile lor. O mulțime de candelă sunt aprinse în fața marii vile albe, în timp ce dincolo de fereastra panoramică a livingului se văd oameni cu cupe de șampanie în mâini. Iat-o pe Malena cum își dă capul pe spate într-una dintre faimoasele ei chicoteli. Pentru prima dată, după mult timp, simt atmosferă de sărbătoare.

Poate că, până la urmă, seara asta nu va fi atât de nasoală. Vom sărbători intrarea în Anul Nou alături de prieteni buni. Băieții sunt cu noi, iar Smilla... Ei bine, de fapt e aproape adultă. Trebuie să tai cordonul ombilical.

— Îmi pare rău.

Pun o mână pe coapsa lui Fredrik.

Se uită la mine.

— Pentru ce?

— Uf, a fost nedrept să spun că ești pesimist. Ai dreptate. Vremea e groaznică.

Zâmbește, dar zâmbetul nu i se reflectă în ochi.

— Uitasem deja de asta.